

# L'escalada

written by Pere Grau i Rovira | 24 d'octubre de 2018

Ho dic per endavant: una persona menys esportiva que jo és difícil d'imaginar. I el món de l'escalada m'és tan aliè com el de la marató o el del submarinisme. Malgrat això, permeteu-me que l'usi metafòricament (ni que la comparació tingui molts defectes) en aquest 27 d'octubre, una de les dates que serà cabdal en qualsevol estudi futur sobre la història de la Catalunya moderna.

Una popular cançó catalana de muntanya diu: "Prenem la corda i piolet, i anem amunt que el cim és dret". *Remistos!* I tant que ho és de dret el cim al qual volem arribar! Però el 27 d'octubre del 2017 vam clavar un cop de piolet al glaç de les carenes ben a prop del cim i, ni que fos per pocs minuts, hi vam deixar un ganxo ben aferrat al qual podem penjar la cordada per seguir paret amunt. La gent que a baix a la vall seguia l'ascens aguantant el respir, va plorar, va aplaudir, va cantar perquè creia que el cim ja estava pràcticament vençut. Però els que anaven al davant de l'ascens van parar l'embranchida i van tornar al campament base. No pas per manca de coratge. Havien rebut l'avís que venia tramuntana huracanada i que podia haver-hi víctimes. Després s'ha posat en dubte si aquell avís era justificat o no. Però el cap de colla no va voler que la conquesta del cim fos aconseguida amb sang.

Així, ha estat debades aquella ascensió? De cap manera. El campament base és molt amunt de la muntanya. I tots sabem que la tornada cap a la vall la tenim barrada perquè l'equip contrari ha trencat els ponts i només ha deixat barrancs impassables. De lluny, ells ens diuen que tornem cap avall, que tots junts farem una bona costellada. Però sabem que és a nosaltres que ens hi van les costelles i que no ens en deixarien cap de sencera per por que no tornem al cim i ens hi quedem, fora del seu abast.

El 27 d'octubre (i deixem ara les metàfores enrere) va ser el moment quan la majoria dels catalans van atrevir-se a fer allò que durant tres-cents anys semblava una utopia impossible. Va ser el moment en el qual es van treure definitivament l'hàbit de dòcil penitent i, ni que fos per uns moments, van veure oberta una porta per la qual entrava una llum nova. I a aquesta llum ja no ens hi farà renunciar res ni ningú. I com l'aigua que sempre esquiva obstacles i sempre troba un camí costa avall, nosaltres el trobarem costa amunt. Amb més o menys entrebancs. Amb més o menys picabaralles sobre si seguim aquesta drecera o l'altra. I potser alguns (equivocats o porucs) quedaran enrere. Potser hi arribarem (i potser més aviat del que la majoria ara pensa) amb una composició diferent dels equips d'escalada. Però hi arribarem. Perquè l'obstacle més potent, el que dúiem dins dels caps, ja l'hem esbandit. Perquè ja hi ha prou gent disposada a no deixar-se esporuguir per galernes ni calamarsades. Perquè la llum que vam veure aquell dia, ara fa un any, era tan meravellosa que no pararem fins a poder-ne gaudir cada dia de la nostra vida.